

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 30 marca 2016 roku, w sprawie Nr Dz Kw 51945/15

Kw (...), z wniosku J. B. i I. B. z udziałem J. P. (1), J. H. (1), J. H. (2), I. P., J. P. (2) i Skarbu Państwa-Prezydenta Miasta Ł., o wpis, Sąd Rejonowy dla Łodzi -Śródmieścia w Łodzi XVI Wydział Ksiąg Wieczystych - oddalił wniosek.

W uzasadnieniu postanowienia Sąd Rejonowy wskazał, że we wniosku z dnia 30 grudnia 2015 roku wnioskodawcy wnieśli o wykreślenie z działu II księgi wieczystej Kw (...) ujawnionych tam jako współwłaścicieli przedmiotowej nieruchomości: J. P. (1) w udziale do 2/32 części, S. K. w udziale do 4/32 części – z uwagi na to, iż J. B. nabyła przez zasiedzenie udziały w prawie własności nieruchomości należące wcześniej do J. P. (1) i S. K. zgodnie z treścią postanowienia o stwierdzeniu zasiedzenia sygn. akt II Ns 2743/07 oraz o wykreślenie współwłaścicieli: J. H. (1) w udziale do 5/32 części, J. H. (2) w udziale do 1/32 części, J. P. (2) w udziale do 1/32 części oraz I. P. w udziale do 1/32 części, powołując się na orzeczenia wydane w sprawach sygn. akt II Ns 1111/02, sygn. akt II Ns 1383/11. Wnioskodawcy wnieśli również o wykreślenie z działu IV księgi wieczystej Kw (...) hipoteki wpisanej na udziale S. K. na rzecz Skarbu Państwa.

Sąd Rejonowy wskazał, że postanowieniem z dnia 24 lutego 2016 roku referendarz sądowy oddalił wniosek i przyjął, że wnioskodawcy nie wykazali prawa własności działki nr (...) i nie złożyli dokumentu stanowiącego podstawę wykreślenia hipoteki. Na postanowienie to wnioskodawcy złożyli skargę, wnosząc o dokonanie wpisów zgodnie z wnioskiem. Sąd Rejonowy dodał, że zgodnie z art. 398²² § 2 i 3 k.p.c. w razie wniesienia skargi orzeczenie referendarza sądowego traci moc i sąd rozpoznaje sprawę jako sąd pierwszej instancji, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

Księga wieczysta Kw (...) prowadzona jest dla nieruchomości położonej w Ł. przy ulicy (...), oznaczonej jako działka gruntu nr (...) o powierzchni 0,0309 ha. W dziale II tej księgi wieczystej jako współwłaściciele wpisani są: S. K. w udziale do 4/32 części, J. P. (1) i J. B. we wspólności ustawowej w udziale do 4/32 części, J. H. (1) w udziale do 5/32 części, J. H. (2) w udziale do 1/32 części, I. T. (obecnie P.) w udziale do 1/32 części, J. P. (2) w udziale do 1/32 części, J. B. i I. B. we wspólności ustawowej w udziale do 16/32 części. W dziale IV księgi wieczystej wpisana jest hipoteka przymusowa łączna zwykła w kwocie 8,00 zł z tytułu podatków na udziale S. K. na rzecz Skarbu Państwa. Wnioskodawcy załączyli do wniosku m.in. kserokopię postanowienia Sądu Rejonowego dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi II Wydział Cywilny z dnia 28 października 2009 roku sygn. akt II Ns 2743/07 i kserokopię postanowienia z dnia 17 marca 2015 roku o oddaleniu wniosku J. B. o sprostowanie postanowienia z dnia 28 października 2009 roku sygn. akt II Ns 2743/07 oraz kserokopię postanowienia Sądu Rejonowego dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi II Wydziału Cywilnego z dnia 28 czerwca 2013 roku sygn. akt II Ns 1383/11. Postanowieniem z dnia 28 października 2009 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi stwierdził, że J. B. nabyła przez zasiedzenie z dniem 4 listopada 2000 roku własność działki nr (...) o pow. 160 m² przy ul. (...). Postanowieniem z dnia 28 czerwca 2013 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi - Śródmieścia w Łodzi stwierdził, że z dniem 11 listopada 2001 roku J. H. (1) i J. H. (3) nabyli przez zasiedzenie udziały wynoszące 3/4 w prawie własności działki nr (...) o pow. 152 m² położonej w Ł. przy ul. (...) tj. wszystkie udziały w prawie własności wyżej oznaczonej działki gruntu z wyjątkiem udziałów, które uprzednio nabyli na podstawie umowy sprzedaży z dnia 5 września 1973 roku zawartej z R. W..

Sąd Rejonowy uznał, że wniosek nie zasługuje na uwzględnienia.

Argumentował, że przepis art. 626⁸ § 1 i 2 k.p.c. stanowi, że wpis dokonywany jest jedynie na wniosek i w jego granicach, chyba że przepis szczególny przewiduje dokonanie wpisu z urzędu, a rozpoznając wniosek o wpis, sąd bada jedynie treść i formę wniosku, treść i formę dołączonych do wniosku dokumentów oraz treść księgi wieczystej.

Stosownie zaś do treści art.626² § 3 k.p.c. do wniosku o dokonanie wpisu należy dołączyć dokumenty stanowiące podstawę wpisu w księdze wieczystej. Sąd meriti podkreślił, że wnioskodawcy powołują się na dwa orzeczenia sądowe wydane w sprawach o stwierdzenie zasiedzenia (sygn. akt II Ns 2743/07 i sygn. akt II Ns 1383/11), które dotyczą zasiedzenia działek gruntu nr (...), które to orzeczenia nie dotyczą działki nr (...) uregulowanej w księdze wieczystej KW (...). Sąd podkreślił, że zgodnie z mapą sytuacyjną do celów prawnych Nr (...) z dnia 10 marca 2009 roku działka gruntu nr (...) o pow. 0,0621 ha, objęta księgą wieczystą (...), została podzielona na dwie działki gruntu nr (...) o pow. 0,0160 ha i nr 351/3 o pow. 0,0461 ha (mapa k-98 akt kw 13318/0). Zgodnie z mapą do celów prawnych do zasiedzenia Nr (...) z dnia 20 grudnia 2012 roku działka gruntu nr (...) o pow. 0,0461 ha została podzielona na dwie działki gruntu nr (...) o pow. 0,0152 ha i nr 351/5 o pow. 0,0309 ha. Z treści wniosku wynika, że wnioskodawcy roszczą sobie prawo do działki nr (...) (przed podziałem), następnie po jej podziale - do działki gruntu nr (...) (działkę nr (...) nabyła przez zasiedzenie J. B.), następnie po podziale działki nr (...) – do działki gruntu nr (...) (działkę nr (...) nabyli J. H. (1) i J. H. (3) na podstawie zasiedzenia i umowy sprzedaży).

W ocenie Sądu Rejonowego twierdzenia wnioskodawców opierają się na treści uzasadnienia postanowienia z dnia 17 marca 2015 roku, wydanego w sprawie II Ns 2743/07, w którym Sąd stwierdził, że nie doszło do omyłki w postanowieniu z dnia 28 października 2009 roku i dalej wskazał, że: „ J. B. mocą tego postanowienia stała się właścicielką całej działki (...)”. Sąd meriti wskazał, że treść uzasadnienia orzeczenia sądowego nie kształtuje prawa i nie może stanowić podstawy nabycia prawa własności. Podkreślił, że treść postanowienia wydanego w sprawie o stwierdzenie zasiedzenia z dnia 28 października 2009 roku sygn. akt II Ns 2743/07 jednoznacznie potwierdza, że J. B. nabyła przez zasiedzenie własność działki nr (...), a nie działki nr (...). W tej sytuacji brak jest podstaw prawnych do uznania, że wnioskodawcom przysługuje prawo własności działki nr (...). Jednocześnie Sąd Rejonowy uznał, że wniosek o wykreślenie hipoteki również podlega oddaleniu. Argumentował, że oświadczenie wnioskodawców zawarte w piśmie z dnia 3 marca 2016 roku o wyrażeniu zgody na wykreślenie hipoteki nie jest dokumentem stanowiącym podstawę do wykreślenia hipoteki, gdyż oświadczenie to może złożyć wierzyciel tj. Skarb Państwa.

Z tych względów Sąd Rejonowy na podstawie art. 626⁹ k.p.c. orzekł jak w sentencji.

Apelację od powyższego orzeczenia złożyli wnioskodawcy, zaskarżając postanowienie w całości.

Zaskarżonemu postanowieniu wnioskodawcy zarzucili naruszenie przepisów prawa procesowego tj.

I. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego polegająca na:

1. błędnym uznaniu przez Sąd I instancji, iż brak jest podstaw do uznania, że wnioskodawcom przysługuje prawo własności działki oznaczonej nr (...), co pozostaje w sprzeczności z całością materiału dowodowego w sprawie, w tym w szczególności z treścią aktu notarialnego rep. A Nr (...) z dnia 25 marca 2015 roku, sporządzonego przed notariuszem w Ł. A. K.;

2. błędnym uznaniu przez Sąd I instancji, iż wnioskodawcy nie przedstawili dokumentu świadczącego o ich prawie własności przedmiotowej działki, podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie wynika, że akt notarialny stwierdzający prawo własności wnioskodawców został uprzednio załączony do księgi wieczystej prowadzonej przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi XVI Wydział Ksiąg Wieczystych pod numerem (...);

II. art. 328 § 2 k.p.c. poprzez nieprecyzyjność i nieczytelność uzasadnienia, co uniemożliwiało dokonanie kontroli procesu decyzyjnego Sądu, w tym stwierdzenie powodów, dla których Sąd I instancji odmówił wiary świadkom dowodowym przedstawionym przez wnioskodawcę.

W konsekwencji zgłoszonych zarzutów apelujący wnieśli o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uwzględnienie wniosku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawców nie jest zasadna.

Sąd Okręgowy w całości podziela ustalenia dokonane przez Sąd Rejonowy oraz ocenę prawną tego Sądu.

Przed przystąpieniem do meritum apelacji wskazać należy, że w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2009 roku, III CZP 80/09 (OSNC 2010 Nr 6, poz. 84), której nadano moc zasady prawnej, sformułowane zostało stanowisko, że Sąd, rozpoznając wniosek o wpis w księdze wieczystej, związany jest stanem rzeczy istniejącym w chwili złożenia wniosku i kolejnością jego wpływu. Natomiast decydujące znaczenie dla określenia roli Sądu wieczystoksięgowego ma art. 626⁸ § 1 i 2 k.p.c., zgodnie z którym wpis w księdze wieczystej dokonywany jest na wniosek i w jego granicach, a Sąd bada jedynie, czy określony dokument, mający stanowić podstawę wpisu spełnia wymagania co do formy (określone w art. 31 ust. 1 i art. 32 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o księgach wieczystych i hipotece - t.e.kst jednolity: Dz. U. z 2013 roku, poz. 707, ze zm.), jak również, czy czynność prawna zawarta w tym dokumencie, w świetle właściwych przepisów prawa materialnego, mających zastosowanie do tej czynności prawnej, wywołała skutki prawne, uzasadniające dokonanie wpisu w księdze wieczystej zgodnie z wnioskiem.

Z art. 626⁸ § 1 i 2 k.p.c. jednoznacznie wynika, że Sąd wieczystoksięgowy nie jest powołany do rozpoznawania sporów, związanych z prawami do nieruchomości, ujawnionymi w księgach wieczystych, ani do prowadzenia w tym zakresie jakichkolwiek ustaleń. Prowadzenie przez ten Sąd postępowania dowodowego, wykraczającego poza badanie dokumentów załączonych do wniosku o wpis w księdze wieczystej, jest więc zakazane. Podobnie kontrola zaskarżonego orzeczenia, dokonywana przez Sąd II instancji na skutek wniesionej apelacji, powinna być ograniczona tylko do tego, czy w świetle dokumentów załączonych do wniosku, którymi dysponował Sąd I instancji, była podstawa do dokonania bądź odmowy wpisu, zgodnie z wnioskiem o wpis w księdze wieczystej. Ocena ta nie powinna być dokonywana w oparciu o inne dowody niż te, którymi dysponował Sąd I instancji (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2001 roku, III CKN 354/00, OSNC z 2001r., z. 12, poz. 183, orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2005 r., II CK 781/04, niepublik.).

Mając na uwadze powyższe rozważania stwierdzić stanowczo należy, że Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy zbadał treść i formę złożonego wniosku.

W ocenie Sądu Okręgowego podniesione przez apelujących zarzuty nie są trafne, a rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego odpowiada prawu.

Skarżący zarzucają naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego, polegającą na: błędnym uznaniu przez Sąd I instancji, iż brak jest podstaw do stwierdzenia, że wnioskodawcom przysługuje prawo własności działki oznaczonej nr (...), co pozostaje w sprzeczności z całością materiału dowodowego w sprawie, w tym w szczególności z treścią aktu notarialnego Rep. A Nr (...) z dnia 25 marca 2015 roku, sporządzonego przed notariuszem w Ł. A. K. oraz błędnym uznaniu przez Sąd I instancji, iż wnioskodawcy nie przedstawili dokumentu świadczącego o ich prawie własności przedmiotowej działki, podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie wynika, że akt notarialny stwierdzający prawo własności wnioskodawców został uprzednio załączony do księgi wieczystej prowadzonej przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi XVI Wydział Ksiąg Wieczystych pod numerem Kw (...);

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. należy stwierdzić, że zarzut ten jest oczywiście bezzasadny. Jak już wspomniano w postępowaniu wieczystoksięgowym obowiązuje zasada, w myśl której rozpoznając wniosek o wpis sąd bada jedynie treść i formę wniosku, dołączonych do wniosku dokumentów oraz treść księgi wieczystej (art. 626⁸ § 2 k.p.c.). Nadto z art. 626⁸ § 1 k.p.c. wynika, że wpis dokonywany jest jedynie na wniosek i w jego granicach, chyba że przepis szczególnie przewiduje dokonanie wpisu z urzędu. Stosownie zaś do treści art. 626² § 3 k.p.c. do wniosku o dokonanie wpisu należy dołączyć dokumenty stanowiące podstawę wpisu w księdze wieczystej.

W przedmiotowej sprawie Sąd meriti słusznie stwierdził, że apelujący powołują się na dwa orzeczenia sądowe wydane w sprawach o stwierdzenie zasiedzenia (sygn. akt II Ns 2743/07 i sygn. akt II Ns 1383/11), które dotyczą zasiedzenia działek gruntu nr (...), natomiast nie dotyczą działki nr (...) uregulowanej w księdze wieczystej KW (...). Jak bowiem wynika z mapy sytuacyjnej do celów prawnych Nr (...) z dnia 10 marca 2009 roku działka gruntu nr (...) o pow. 0,0621 ha, objęta księgą wieczystą (...), została podzielona na dwie działki gruntu nr (...) o pow. 0,0160 ha i nr 351/3 o pow. 0,0461 ha. Zgodnie z mapą do celów prawnych do zasiedzenia Nr (...) z dnia 20 grudnia 2012 roku działka gruntu nr (...) o pow. 0,0461 ha została podzielona na dwie działki gruntu nr (...) o pow. 0,0152 ha i nr 351/5 o pow. 0,0309 ha. Z treści zaś złożonego wniosku wynika, że wnioskodawcy uzurpują sobie prawo do działki nr (...) (przed podziałem), następnie po jej podziale - do działki gruntu nr (...) (działkę nr (...) nabyła przez zasiedzenie J. B.), następnie po podziale działki nr (...) – do działki gruntu nr (...) (działkę nr (...) nabyli J. H. (1) i J. H. (3) na podstawie zasiedzenia i umowy sprzedaży). Roszczenia apelujących – jak słusznie uznał Sąd meriti - opierają się na treści uzasadnienia postanowienia z dnia 17 marca 2015 roku, wydanego w sprawie II Ns 2743/07. Natomiast treść postanowienia wydanego w sprawie o stwierdzenie zasiedzenia z dnia 28 października 2009 roku sygn. akt II Ns 2743/07w sposób niebudzący wątpliwości potwierdza, że J. B. nabyła przez zasiedzenie własność działki nr (...), a nie działki nr (...). Zatem brak jest podstaw prawnych do uznania, że apelującym przysługuje prawo własności działki nr (...).

Nietrafny jest także zarzut, iż z aktu notarialnego zawierającego umowę sprzedaży, sporządzonego przez notariusza w Ł. A. K. nie wynika aby kupującymi działkę numer (...) były jakiegokolwiek inne osoby niż J. i I. małżonkowie B., zatem akt ten stanowi tytuł prawny kupujących do całej działki numer (...). Z treści wypisu umowy sprzedaży zawartej w dniu 25 marca 2015 roku przed notariuszem w Ł. A. K. za nr Rep. A 771/2015, a znajdującego się w aktach księgi wieczystej, wynika w sposób oczywisty, że przedmiotem umowy sprzedaży przez Miasto Ł. na rzecz skarżących jest należący do Miasta Ł. udział wynoszący 1/2 (jedną drugą) w nieruchomości stanowiącej działkę numer (...). Powołaną umową Miasto Ł. sprzedało zatem cały przysługujący jemu udział w nieruchomości, zatem wpis nabywców do księgi wieczystej nastąpił w miejsce wpisu udziału należącego do sprzedającego. Dokonany przez sąd wieczystoksięgowy wpis w żaden sposób nie narusza praw innych ujawnionych współwłaścicieli i powołana w apelacji umowa sprzedaży nie może stanowić podstawy ich wykreślenia.

Prawidłowo również uznał Sąd Rejonowy, że wniosek o wykreślenie hipoteki nie może być uwzględniony. Wykreślenie hipoteki jest wpisem w księdze wieczystej (art. 626⁸ § 7 k.p.c.). W związku z tym do wpisu stwierdzającego wygaśnięcie hipoteki stosuje się przepisy ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o księgach wieczystych i hipotece (tekst jednolity: Dz. U. z 2013r., poz. 707, ze zm.) dotyczące wpisów oraz przepisy Kodeksu postępowania cywilnego. Wykreślenie jest wpisem, dlatego formę dokumentów, które mają być podstawą do wykreślenia hipoteki, określa art. 31 ust. 1 powołanej ustawy. Zgodnie z tym przepisem, wpis może być dokonany na podstawie dokumentów z podpisem notarialnie poświadczonym. Jak stanowi art. 31 ust. 1 ustawy przepisy szczególne mogą przewidzieć inną formę dokumentu będącego podstawą wykreślenia hipoteki. Art. 31 ustawy określa tylko formę dokumentu będącego podstawą wykreślenia hipoteki, a nie rodzaj tego dokumentu. Zatem podstawą wykreślenia hipoteki może być każdy dokument pod warunkiem, że ma on co najmniej formę wymaganą przez art. 31 ust. 1 ustawy i zawiera zgodę wierzyciela na wykreślenie hipoteki z księgi wieczystej.

W realiach przedmiotowej sprawy poza sporem jest, że apelujący nie przedłożyli przy swoim wniosku żadnego dokumentu spełniającego wyżej wskazane warunki. Załączono jedynie oświadczenie wnioskodawców zawarte w piśmie z dnia 3 marca 2016 roku o wyrażeniu zgody na wykreślenie hipoteki. W świetle powyżej poczynionych uwag oczywistym jest, że dokument ten nie może stanowić podstawy do wykreślenia kwestionowanego przez apelujących wpisu hipoteki przymusowej.

Należy jeszcze raz podkreślić, że jak wynika z treści art. 626⁸ § 2 k.p.c. rozpoznając wniosek o wpis sąd wieczystoksięgowy bada jedynie treść i formę wniosku, dołączonych do wniosku dokumentów oraz treść księgi wieczystej. Określony w powyższym przepisie zakres kognicji sądu wieczystoksięgowego wyklucza przeprowadzanie jakiegokolwiek własnych dowodów i dokonywania na ich podstawie własnych ustaleń. Tym samym zakresem badania

przy ocenie zasadności wniosku apelujących o wykreślenie hipoteki mogły być jedynie dokumenty załączone do wniosku przez skarżących. Czyni to niezasadnym zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c..

Niezasadny jest również zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy prawa procesowego w postaci art. 328 § 2 k.p.c. Wbrew zarzutom apelacji Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie szczegółowo wyjaśnił w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia z jakich powodów i w oparciu o jakie przepisy prawa wyprowadził wnioski, które przesądziły o rozstrzygnięciu. Pisemne motywy zaskarżonego postanowienia umożliwiają odtworzenie rozumowania Sądu I instancji, które znalazło wyraz w jego sentencji i pozwalają na dokonanie kontroli instancyjnej przez Sąd Odwoławczy. Należy również przypomnieć, że zarzuty naruszenia przepisów postępowania, których skutkiem nie jest nieważność postępowania, wtedy mogą być skutecznie podniesione, gdy strona skarżąca wykaże, że zarzucane uchybienie miało wpływ na treść rozstrzygnięcia. W konsekwencji zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. może być usprawiedliwiony tylko w tych wyjątkowych przypadkach, w których treść uzasadnienia orzeczenia Sądu całkowicie uniemożliwia dokonanie oceny toku wywodu, który doprowadził do wydania orzeczenia (porównaj między innymi wyroki Sądu Najwyższego z: 27 czerwca 2001 r., II UKN 446/00, OSNP 2003, nr 7, poz. 182; 5 września 2001 r., I PKN 615/00, OSNP nr 15, poz. 352; 24 lutego 2006 r., II CSK 136/05; 24 sierpnia 2009 r., I PK 32/09; 16 października 2009 r., I UK 129/09; 8 czerwca 2010 r., I PK 29/10). W rozpoznawanej sprawie taka sytuacja jednak z całą pewnością nie zachodzi. Skarżący podnoszą, że nie zostały wskazane powody, dla których Sąd I instancji odmówił wiary świadkom dowodowym przedstawionym przez wnioskodawcę. Zarzut ten jest chybiony, gdyż Sąd Rejonowy nie przeprowadzał dowodu z zeznań świadków, a skarżący takiego wniosku nie zgłaszali. Zresztą przeprowadzenie takiego dowodu byłoby niedopuszczalne. Skoro zatem dowód taki nie był przeprowadzany Sąd meriti nie mógł odmówić wiary zeznaniom świadków. Być może apelującym chodziło o środki dowodowe. Jednakże nie jest zadaniem Sądu Okręgowego snucie domysłów jakie zarzuty zamierzali zgłosić skarżący.

Mając powyższe na uwadze, wobec bezzasadności zarzutów sformułowanych w apelacji oraz nieujawnienia okoliczności, które winny być uwzględnione w toku postępowania drugoinstancyjnego z urzędu, Sąd Okręgowy oddalił apelację na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., jako bezzasadną.

Na podstawie art. 350 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy sprostował z urzędu oczywistą omyłkę w komparycji zaskarżonego postanowienia w ten sposób, że w miejsce nazwiska: (...) wpisał nazwisko: (...). W aktach sprawy znajduje się bowiem notatka (k. 97) oraz kopia odpisu skróconego aktu małżeństwa (k. 98), z których wynika, że po zawarciu związku małżeńskiego I. T. nosi nazwisko (...).